

Andrej Ivanuša

ZEČJA ŠAPICA

(slovensko: ZAJČJA ŠAPICA)

/Iz SF novele Kapetan Sreća/

Oficir krova poručnik Džon Doun brzo je pritisnuo dugme za otvaranje vrata ulazne ćelije. Onda je odmah sa obje ruke čvrsto začepio uši. Začuo se nesnosan cvilež koji se prenosio kroz metalne stijene cijeloga svemirskoga broda.

–Prokleta hrpa željeza,– pomislio je.

Stara vrata svemirskog bojnog broda Jantara su se polako i bezvoljno otvarala uz nesnosnu škripu. Sa pogledom je osmotrio prijemni vod koji je usprkos naređenju 'mirno' rukama čepio uši. Isto je radio i prvi oficir major Almius Nierere koji je stajao ispred postrojenog voda. Samo je kapetan Sreća stajao u stavu mirno. Obe uši prekrivao mu je antički prigušivač galame sa staroga nosača aviona. Slušalice bile su međusobno povezane sa velikim i teškim lukom preko glave.

–Bogami, gdje je pronašao ovu prahistorijsku starudiju?– zapitao se Džon trudeći se da ne sluša nesnosni cvilež koji mu je parao nerve. Vidio je spokojan osmeh na licu kapetana Sreće. U tom momentu mrzio je kapetana, postrojenu vod, prvog oficira, cvileža vrata, staru hrpu željeza zvanu svemirski brod i specijalnog kurira generalštaba svemirskih operacija koji je čekao na drugoj strani vrata ulazne ćelije da uđe na krov bojnog broda Jantara koji je kružio u visokoj orbiti oko planete Amber. U zvjezdanim kartama planet je bio označen još kao Elektra Sekundus, odnosno Elektra II.

Zapravo je bio Džon zasićen vojnim životom. Uz to je dolazak posebnog kurira značio poseban bojni zadatak i otkazivanje svih odsustva za njega i za većinu posade broda.

Vrata su prestala urlikati. Polako je odmaknuo ruke sa ušiju. Dubokim disanjem smirio je narastajuću ljutnju u prsima. Rukom je pogladio strnišnu bradu. Nije se obrijao već nekoliko dana.

Očekivao je da će uskoro na zasluženi odmor pa se malo opustio. Kad ga je kapetan pozvao na prijemni krov nije imao vremena da se sredi po propisima vojne službe. Tetošila ga je misao da i ostali nisu baš propisno vojnički uređeni.

Ali ... sve skupa nije bilo ništa protiv košulje sa motivima crvenih ruža i safirnih kolibrića koju je nosio kapetan Sreća. Preko nje je na brzinu obukao oficijelnu uniformu. Zbog toga je kričavo obojena košulja virila ispod uniforme na sve strane.

Posada se trudila da stane u stav 'mirno'. Bezuspješno! Zadržavali su smijeh i stiskali usne. I prvi oficir je vrtio svoje bjeloočnice koje su još više istupale iz njegovog lica crne kože. A kada je kapetan Sreća izvadio prigušivače, objesio ih oko vrata i potom pljunuo u dlan te pogladio strčeći pramen kose kraj uha prsnuli su u neobuzdan smijeh.

U tom trenutku šušteći otvorila su se brtvljena vrata dostupne cijevi kurirovog svemirskog lovca. Na krov je iskočila mlada oficirka i odmah stala u stav 'mirno' kraj vrata. Potom je kroz otvor dostojanstveno kročila osoba u srednjim godinama u besprijekornoj uniformi. Generalmajor je za trenutak zastao zbog jarkog svijetla na krovu Jantare. Treptao je očnim kopcima i polako se razgledao. Začudeno je zurio u mladu vojsku koja se režala i smijuljila, onda u neobrijanog oficira krova i u kapetana Sreću sa kričavom košuljom.

„Oh, generale Hans Fritz! Vas zaista nisam očekivao u ulozi posebnoga kurira generalštaba. U svakom slučaju, dobrodošli na krovu,“ rekao je kapetan Sreća i pokušao što dostojanstvenije salutirati.

„U redu,“ je rekao general suho i ovlaš nevoljko salutirao natrag. Ljutim pogledom je ošinio mladu oficirku koja se u međuvremenu već pridružila veselju vojnika iz prijemnog voda.

Smijuljila se i očijukala sa prvim oficirom. Djevojka je osjetila njegov prekori pogled, zakašljala i ponovno se spravila u stav mirno. Pogled je okrenula u neodređenu točku na stijeni da nije više vidjela veseloga prijemnoga odbora.

–Nešto takvo dosad još nisam vidjela ni na jednom svemirskom brodu,– pomislila je. –Onda je istina što govore o kapetanu Sreći.– Poželjela je, da bi odmah stupila pod njegovu komandu.

–Onda je istina što govore o kapetanu Sreći,– pomislio je general Fritz. –Zbog toga ne naređuje na poštenoj svemirskoj krstarici. Ova hrpa željeza za njega je baš primjeren bojni stroj. Pa čak i taj ne zaslužuje.– Najprije je udahnuo, da kaže formalnu dobrodošlicu. Ali se predomislio jer mu je kroz mozak sinula zločesta misao. Skupio je sav sarkazam kojeg je imao i rekao:

„Žao mi je ali vaš odmor je otkazan!“

„E, pa nisam iznenađen,“ rekao je kapetan Sreća. Spokojan osmjeh još uvijek nije mu iščeznuo sa lica. Stupio je u stranu i rukom ponudio generalu da stupi naprijed. Prijemni vod se je u međuvremenu uspio uozbiljiti. General i kapetan su stupili preko prijemnog krova broda. Iza njih krenula je oficirka. U tom trenutku kapetan Sreća polako je ponovno stavio prigušivače na glavu. General-major se zablenuo u kapetana pa u prijemni vod koji si je rukama pokrivaio uši.

„Što to rade?“ pitao je iznenađeno. Sreća se sagnuo ka njemu upitavši ga:

„Imate li možda na vašem bojnom lovcu koju šalicu grafitne masti za tečajevе?“

General je pitanje iznenadilo. „Molim? ... Grafitna mast za tečajevе? Što vam to treba?“ A još prije nego što je dobio odgovor nesnosni cvilež ulaznih vrata skoro ga je bacio na pod.

*****

General-major Fritz odlučno je i naglo koračao po vanjskom hodniku svemirskog bojnog broda Jantara prema komandnoj sobi. Nije gledao ni lijevo ni desno. U žurbi je odgurnuo svakoga koji mu se našao na putu bez obzira bio to čovjek, android ili robot. Za njim su hodali kapetan Sreća na desnoj strani i mlada oficirka u generalovoj pratnji na lijevoj. Na ramenima imala je svjetleći poručnički čin. Korak ili dva iza njih jedva je uspijevaio držati razdaljinu prvi oficir Almius Nierere. Puhao je i vrtio svoje bele oči. Fritz je bio bijesan zbog neprimjerenog prijema, zbog ponizne kurirske uloge i zbog smrada starog zahrđalog svemirskog bojnog broda. U ušima još mu je zvonio cvilež ulaznih vrata.

„Žao mi je, nisu nas predstavili,“ rekao je Sreća u hodu poručnici. „Zovem se kapetan Sreća.“ Poručnica se osmjehnula i rekla:

„Poručnica Irena Djetlić, posebna pratilja i pilot svemirskog lovca Taygete, Tay01. Zar vi nemate nikakvog prezimena?“ Namjerno je prečuo njezino pitanje.

„O, lijepo ime! Ali vama moram se iskreno izvinuti jer moj brod nije u besprijekornom stanju. Ako bi znao da će sa generalom doletjeti takva ljepotica odmah bi svu vojsku natjerao da do sjaja oriba sva tri krova.“ Uz to ju je pogledao svojim najtužnijim plavookim pogledom.

Smušeno je oborila pogled i zacrvenila se u lice. Iznenadio ju je, a njegove slatke riječi svjđjele joj se. Da sakrije crvenilo rekla je:

„O vama sam čula interesantne priče.“

„Hm, da. I ja sam o meni čuo interesantne priče. Neke od njih mi se ne sviđaju previše. Neke sam plasirao ja sam. Iskreno se nadam, da ćemo u kratkom naći nešto vremena da si ispričamo te priče. Morate mi nešto reći i o vama jer o vas čujem samo dobre priče.“

„Žao mi je, to neće biti uskoro,“ odgovorila je tihim mrmorom. Kapetan je načulio uši, jer je znao, da je stvar nužna. Zapitao se - koliko nužna.

„Da?“ pitao je. Odgovorila je jedva čujno i teško ju je razumio. Bila je samo jedna riječ:

„Rastaban!“

Korak mu je zastao za trenutak. Kad je promijenio ritam hoda je to omelo Almiusa koji je trčao za njim. Spotakao se o njegovu petu i izgubio ravnotežu. Zakrlio je rukama i prevrnuo se. U padu uhvatio se za poručnicu i oboje su se stropoštali na pod.

General Fritz nije ni trepnuo okom, samo je bezobzirno grabio naprijed. Kapetan Sreća se je zaustavio i za trenutak zbunjeno zastao. Htio je pomoći lijepoj ženi da se digne. A sa druge strane bio je ugostitelj koji je morao slijediti svome gostu. Odlučio se za gosta i ubrzao za njim.

Almius se podignuo i pomogao ustati i Irene. Poravnali su uniforme, Irene popravila si je kosu. Potom je hramajući stupila za generalom i kapetanom.

General-major Fritz odlučno je zakoračio kroz klizna vrata u komandnu sobu. Napravio je još dva koraka do čeone zapovjedničke fotelje. Naslonio se na oslonac te raskrečio noge. Iza njega je kroz vrata stupio kapetan Sreća i u jednakoj pozi zastao uz prvu desno fotelju. General bijesno je udario po crvenom dugmetu za zatvaranje vrata koja su se –vuššš– odmah zatvorila.

„Ovo je nečuveno!“ zaderao se odmah kad su se vrata zatvorila i začuo se pisak, koji je upozoravao, da su zaista zabrtvljena.

„Vaš svemirski bojni brod je u groznom stanju. Nije samo zahrđala hrpa željeza. I posada je potpuno raspuštena!“

„Ako smijem primetnuti ...!“

„Ne! Ne smijete! To i nije važno! Vas čeka samoubilački zadatak. Bio sam protiv da ga dodijele vama. Ali sada kad vidim ovu raspuštenu razbojničku bandu i ja sam za to. Što prije mi se pokupite ispred očiju to je bolje za vas!“

Rukom je posegnuo u džep oficirske suknje na desnom boku. Iz njega je izvukao memorijsku pločicu i bacio je preko stola. Skliznula je prema Sreći. Bila je jako brza i propala bi preko ruba da je nije kapetan zaustavio. Fritz je još uvijek govorio povišenim tonom:

„Tu su vam instrukcije. Kad ih pogledate pločicu morate uništiti. Pored vas mogu ih vidjeti još samo prvi oficir i vođa eskadrile svemirskih lovaca. Jel' jasno?!“

„Jasno, sve je potpuno jasno. A što je cilj ovog zadatka? Neka pogađam što je toliko nužno, da šalje generalštab veoma visokog oficira na moju zahrđalu hrpu željeza sa raspuštenom bandom razbojnika.“ General-major je počeo loviti zrak kao riba na suhom i u lice postajao sve crveniji. A prije nego je bilo što rekao, Sreća je produžio:

„Bit će Rastaban! Sigurno!“ Hans Fritz ga je pogledao kao zabodeni vol. Sreća je sa zadovoljstvom produžio:

„Drakonijci su konačno uplovili svemirsku krstaricu Rastaban i sada šalžete mene, moju zahrđalu krpu željeza i raspuštenu bandu razbojnika, da je razbijemo u zvjezdanu prašinu?“

Generalovo lice poprimilo je grimizno, skoro ljubičastu boju. Mucajući rekao je:

„Vi! ... Vi, prokleti, nepodoban, raskalašen ... Vi! Kako? ... Zar sada već svi znaju za sve vojne tajne?“ Onda je odjurio do vrata koja se nisu otvorila jer su još uvijek piskala da su zabrtvljena. Bijesno se okrenuo i zakoračio do stola. Onda je svom snagom udario rukom po dugmetu na štabnom stolu. Vrata su se –vuššš– otvorila. Unutra sta željela stupiti i Irena i Almius. Ali ih je general odgurnuo. Irena je ponovno izgubila ravnotežu i pala. Sada se Almius dvoumio dali da je pokupi ili pođe za generalom. Ali je bio Sreća brži i pružio joj je ruku, da je pokupi sa tla. Almius je konačno požurio za generalom.

Kad si je poručnica popravljala kosu Sreća je zazvao za generalom:

„Molim vas nemojte zaboraviti poslati grafitnu mast za tečajeve. Onda ćemo brzo iščeznuti ispred vaših očiju.“

*****

Kapetan Sreća zamišljeno vrtio je memorijsku pločicu u ruci. Sjedio je u komadnoj fotelji na začelju u štabnoj sobi. Kad su se vrata otvorila podigao je pogled i rekao:

„Almius, sjedaj! Čeka nas novi zadatak. Težak i nemoguć!“ Prvi je oficir opet zakolačio svojim bijelim očima i sjeo na desnu stranu u svoju fotelju. Kad se je namjestio ustupili su još vođa eskadrile lovaca, majorica Julija Timušenkova i vojni liječnik, natporučnik Arhivaman Tananarive kojeg su na kratko svi zvali Arhi. Majorica je bila sređena kao iz kutije kao uvijek, jer mnogo joj je stalo do vojne etikete. Sreća je pomislio koliko je bila nesnosna prvih nekoliko mjeseci kad mu je bila dodijeljena. Onda mu je uspjelo da je odbrusio neke njezine najoštrije uglove. Ali se sa njom još ipak nije bilo dobro našaliti se. Video kako ga gleda sokolim pogledom i znao je da je to zbog njegove košulje sa safirnim kolibrićima.

Okrenuo se ka liječniku i rekao:

„To, o čemu ću govoriti smijemo čuti samo nas troje. Ti moraš rukama začepiti uši i žmiriti, da ne vidiš i ne čuješ ništa. Je li ti je jasno?“

Muškarci su se nasmijali samo je Julija ostala ozbiljna i očajno zurila u strop vrteći očima. Zнала je da je kapetan Sreća najneformalniji oficir o cijeloj svemirskoj floti Federacije Vlašića (*Vlašići, Plejade, Pleiades*). Ali se teško privikla na to. Pošto je bila već nekoliko mjeseci na krovu svemirske krstarice Jantara sve joj se više sviđalo. Posebno kad je spoznala njegov nesporni autoritet među vojnicima i njegove voditeljski kvalitete. Vidjela je da je odličan komandant sa nevjerojatnima i duhovitima naređenjima.

Kapetan Sreća je položio vojničku suknju na oslonac komandne fotelje i njegova košulja je zažarila v blještavim bojama. Kad je sjeo sjali su i ostali. Gurnuo je memorijsku pločicu u otvor. Iznad komandnog stola pojavila se trodimenzionalna hologramska slika admirala vlašićke flote.

„Likom i prilikom sam admiral Antonio Markus, ovo mora biti zaista nužna i posebna prilika!“ zamrmorio je Arhi. Gledao je kroz poluzatvorene oči i rukama samo ovlašt pritiskao uši. Naravno to mu ne bi trebalo jer je znao da se kapetan šali. Ali je uživao u sitnim budalaštinama koje su izvaljivali oba dobra prijatelja. Jer kapetan Sreća bio je njegov prijatelj još iz djetinjstva. Kasnije ih je sudbina odvojila ali nekim čudnim slučajem su se opet sreli na Jantari prije mnogo godina. U to doba svemirska bojna brodica je još bila blještava ljepotica.

„Ovo je strogo povjerljivo,“ rekao je admiralov hologram. „Zbog toga je informacije prenio poseban izaslanik. Posle primanja informacije potrebno je memorijsku pločicu uništiti.“

–Klasika!– pomislio je prvi oficir Nierere. –Neka idu u guzicu admiral, sva flota i taj prokleti Rastaban! Baš sada su ga morali isploviti kad sam imao određena tri mjeseca odmora.–

Tapkao je prstima po stolu, što je zasmetalo Juliji i prekorila ga strogim pogledom. Prestao je tapkati i brzo sakrio ruku pod sto. Potom ju je položio na svoj but. Nagnuo se nazad na oslonac i zatvorio oči. Nekako se odao sudbini i stvar ga nije više interesirala. Pokušao se isključiti i uspio je da je postao admiralov glas samo zvučna kulisa u daljini. Gledao je kapetana i proučavao njegovo lice. Potom je pogled skrenuo na Juliju pa na kraju i na liječnika. Uopšte nije znao što hologramski admiral govori. Iz letargije istrgnuo ga je kapetanov glas.

„Evo vidjeli ste i čuli sve što je potrebno. Kratko rečeno - moramo pojuriti za Rastabanom i sasuti ga u zvjezdanu prašinu. Kako i zašto su rekli, ali najvažnije nisu - čime. Koliko sam mogao shvatiti između redaka - snađite se!“ Svi su kiselo kimali glavama i zurili u komandni sto. Sreća je izvukao memorijsku pločicu i bacio je preko stola prema prvom oficiru Nierereju.

„Morao bih je uništiti. Ali pošto si sve prespavao poklanjam ti je da je još jedanput pogledaš. Posle toga je zbog mene možeš upotrijebiti kao privjesak pored svoje pasje marke.“

Liječnik i Julija su se zasmijali. Nierere je zacrvenio ali se to zbog njegove crne kože skoro nije primijetilo. Pasja marka bila je njegova identifikaciona vojnička pločica koja mu je visjela oko vrata. Potom je dignuo pogled i rekao:

„Prokleta, i vi ste krvavi ispod kože kao ja! Tri mjeseca, tri prokleta mjeseca odmora oduzeli su mi. Jer su sa one strane Orionove trake deset hiljada svjetlosnih godina daleko u nekoj na pola srušenoj radionici prokletih svemirskih brodova svarili hrpu jebenog željeza koje se

odaziva na ime Rastaban. Onda mi možete zaista oprostiti ako ne slušam na tanane što veliki vojskovođe hologramski trabunjaju.“

Za trenutak nastala je tišina a onda su se ona trojica zasmijali. Nekoliko trenutaka kasnije i Neirere se smijao sa njima.

–Da nije kapetana Sreće ja bi sada odmah istupio iz vojske,– razmišljao je prvi oficir dok se smijao. A znao je da to nije moguće.

*****

Narednih pet dana bila je ludnica na svemirskoj bojnoj krstarici Jantara. U njoj najviše je trpio baš prvi oficir Nierere. Njemu je pripadalo sve oko opskrbe sa zalihama, streljivom i energentima pa čak i vojsku dovede u red. Cijelo je vrijeme proklinjao svemirski brod Rastaban i svakome govorio o tome, da su mu oduzeli, štoviše ukrali za tri prokleta mjeseca odsustva. Ali je svoj posao ipak valjano obavljao.

*****

Kapetan Sreća je zatvorio vrata štabne sobe. Galama iz hodnika nije se više čula. Samo je humka ventilatora elektronskih pomagala u sobi remetila tišinu. Prvi inženjer stroja ili *'tekmajstor'* i glavni kompjuteraš, zvani *'heker'* sjeli su iza komandnog stola. Julija, vođa lovačke eskadrole pokazivala im je leđa i proučavala crte grafa na ekranu. Kad su se vrata zatvorila, krenula se i osmjehnula kapetanu. Onda je propisno vojnički salutirala. Isto su uradili i tekmajstor Engelbert Albius i heker Jose Pendadrillo. Ali su to napravili sjedeći i prislužili strogi ukor pogledom *'šefice'* Julije Timušenko. Kao pilot bojnog lovca imala je i *'avijatičarski'* nadimak Vučica. Vojska je kapetana Sreću od milje na kratko zvala samo *'šefe'*.

Sreća im nije salutirao natrag, samo je ovlaš mahnuo rukom u neodređeni pozdrav. Ove vojne formalnosti su mu smetale. Direktni pristup se sviđao posadi ali nadređenima nikako jer su smatrali da je to pomanjkanje vojne discipline. Prije no što je sjeo upitao je:

„Heker, je si li pogledao?“

„Kao što ste odredili, šefe,“ rekao je Jose. Nagnuo se naprijed i prstima projurio po tastaturi. To je radio tako brzo da se činilo kao da nema prstiju.

„Evo to je Rastaban!“

Iznad komandnog stola prikazala se tridimenzionalna slika blještave svemirske krstarice Rastaban koja je bila ponos Unije Drakonisa te užas i java Federacije Vlašića. Vrtjela se polagano i tako su je vidjeli sa svih strana.

„Gle, kul!“ rekao je tekmajstor Engelbert in prešao rukom po svojoj kosi ošišanu na *'žilet'* i obojenoj ljubičastom bojom. „Možda i previše kul!“

„I jeste!“ rekao je kapetan Sreća. Jose je već silnom brzinom kuckao i hologram krstarice se raspao na pojedinačne dijelove. Onda je rekao:

„Svemirska krstarica Rastaban ima posadu barem 150 ljudi i još toliko androida. U potpurnom sustavu je 20 lovaca, dvije posebne letjelice za izviđanje i jedno servisno. Oboružana je višesmjernim laserskim topom treće generacije i sa svemirskim torpedima pet različitih vrsti i možda još čime što nismo uspjeli nanjušiti.“

U riječ mu je upala Julija:

„Rastaban je zaista izazov za nas. Jantara je star svemirski bojni brod. Na mnogim je mjestima materijal na granici umora pokrpan zbog mnogih mikrob meteoritskih rupa pa i zbog udara različitih projektila. Mi imamo posadu od 54 lica i tridesetak androida, sedam lovaca, dvije opće višenamjenske letjelice, loše umjeren višesmjerni laserski top prve generacije i samo jednu vrstu svemirskih torpeda koje može otkriti svako dijete sa malo sofisticiranijom elektronskom opremom.“

Umuknuli su i onda se je kapetan okrenuo ka Engelbertu:

„Tekmajstore zanima me pogon.“

„Pogon je praktički na donjoj granici istrošenosti ...“ Ali ga je kapetan netrpeljivo prekinuo:

„Ja znam u kakvom je stanju naš pogon. Mene zanima Rastabanov pogon!“

„Ah, da, da,“ rekao je tekmajstor. „Uh ... Što da kažem, nema da nema. Odnosno je što je! Sve!“

„Ne trabunjaj!“ je hladno rekla Julija.

„Ehm ... ovaj, pogon je fuzijski D-He3, to znači da idu na devterij i helij tri te može dosegnuti oko 0,088c ali oko 8,8 posto brzine svjetlosti. Naš je potpuno istrošeni katalizatorski fuzioni D-D, to jest devterij sa devterijem i može nas ponijeti do 0,068c ali oko 6,8 posto brzine svjetlosti. Oni su od nas brži za faktor 1,294 ali skoro za jednu trećinu. Teoretski! Ali su naši selenijski magneti već jako istrošeni i može izvući iz kojih 85 posto snage, to je oko 0,058c pa tako dobijemo faktor 1,517. Ako kažeš onako ljudski, to je za polovicu veća brzina.“

„Pa imate vi svi bilo koju dobru vijest za mene?“ pitao je kapetan. Nastupio je trenutak tišine i opet se oglasio tekmajstor Engelbert:

„Pa možda ... ovo. Znae da su nam prije mjesec dana namontirali nova Busardova magnetna jedra kojima možemo efikasno zakočiti.“

„To znači da imamo nove i bolje kočnice,“ primijetio je heker Jose sa osmjehom.

„Ako baš hoćeš ... jeste!“ je rekao je tekmajstor. „Tu smo u tehnološkoj prednosti ako sam točno informiran!“

„Što će nam to? Ako će nas Rastaban juriti, mi ćemo brže zakočiti i unatraske mu pobjeći kao neki rak ili što?“ upitao je Heker.

„Pa ... ovaj, možda!“ je rekao tekmajstor. A kapetan je zamahnuo rukom da ušute i pogledao ka Juliji.

„Majorka, što veliš?“

„Na osnovu raspoloživih podataka mislim da su naši lovci okretniji od njihovih pa čak i bolje naoružani. Ali ipak, mi ih imamo sedam a oni dvadeset. To je odlučna brojčana prednost. Sa druge strane naš je oklop deblji, čvršćiji i bolje kvalitete. Možda imamo prednost i zbog solarnih jedra koje Rastaban uopće nema. U blizini zvijezda je sunčani vjetar jak i naše svjetlosno-solarno jedro dodaje 0,03c brzine. Ako k tome dodamo 0,058c koju dosegnu naši motori dobijemo 0,088c. Kao što vidite, to je ista brzina kao Rastabanova najveća.“

Također mislim da imaju neuigrano i neiskusno mnoštvo. Ali se dvoumim da njihov pogon dostigne tehničku brzinu jer je još nov i nije uhodan. Više me brine naše naoružanje. Nemamo ozbiljnih torpeda i lošiji laserski top.“

Uzdahnula je i sa brigom pogledala kapetana. Heker i tekmajstor su zurili u sto. Onda je Sreća rukom pljasnuo o sto. Prgnuli su i uplašeno ga pogledali.

„Oh! Onda uopšte nemamo nikakvih briga. Skočimo preko polovine galaktične ruke Orion krstarici Rastaban pred nos. Namjerimo naš top i ispucamo sva torpeda i od njega napravimo hrpu starog željeza. To ćemo lakoćom jer imamo odlična magnetna jedra, to jest najbolje kočnice i možemo praktički odmah zaustaviti ispred njegovog nosa. Naravno ako se nama prije ne raspadne Jantara ispod naših nogu zbog starosti.“

„Jeste, u tom smislu,“ zaječao je tekmajstor.

„Prokletu sranje!“ siknuo je Sreća. „Baš zbog toga me i zovu kapetan Sreća.“ Opet je nastupila tišina v komandnoj sobi.

„Ovo ostaje među nama! Jel' jasno? Da ne čujem nikoga od vas kako proširuje loše vjesti među astro-vojskom,“ rekao je posle nekoliko momenata i ustao sa fotelje. Heker i tekmajstor su kobeljajući ustali. Julija koja je stajala cijelo vrijeme udarila je petama u propisnom vojničkom pozdravu. Kapetan je naglim korakom zakoračio do vrata, koja su se –vuššš–

otvorila i u komandnu sobu provalila je galama iz broskog hodnika. Na vratima se okrenuo i rekao:

„Ovo je oficijelno – Jantara je ravna Rastabanu. Jeste starija ali je okretnija. Jel' jasno?“

„Jasno!“ su sva trojica čvrsto odgovorili. Onda je kapetan Sreća pun briga stupio na hodnik.

*****

Ipak je u jednoj od transportnih kutija na Jantaru došla kilogramska konzerva grafitne masti za tečajeve. Bile je to sasvim obična konzerva. Samo je neko po cijelom obodu naokolo prozirnim selotejpom naljepio papirnu traku na kojoj je pisalo:

„Sreća, kapetan, idi se soliti!“

Jedan od vojnika je još neotvorenu i sa netaknutom trakom odmah odnio Sreći u kapetansku kajutu. Sreća je pročitao napis i počeo se grohotom smijati:

„U komandi neki ipak još imaju smisao za šalu. Ovo mi daje nadu, zaista mi daje nadu ...“

Brižljivo je odlijepio traku i vratio konzervu vojniku.

„Pobrini se, da glavna ulazna vrata neće više škripiti. Odnosno daj to tekmajstoru on će znati što i kako. I nemoj nikako zaboraviti zapisati to u bazu podataka!“

Vojnik se u petne žile potrudio da stvarno vojnički propisno salutira znajući da kapetan mrzi te formalnosti.

„Kako rekoste, kapetan. Već je zavedeno i popisano! Sukladno sa propisima!“

Kapetan Sreća napravio je bljutavo lice.

„U redu, vojniče. U redu! Slobodan si!“

Vojnik je smijući kliznuo na hodnik.

–U, koje lice! Naš kapetan je zaista sila,– veselo je razmišljao.

*****

Kapetan Sreća je tu traku kasnije brižljivo zaljepio na stijenu komandne sobe baš iznad svoje komandne fotelje. To je uradio na dan kada je bilo odlučeno da se Jantara otisne na svoju legendarnu pustolovinu.

Odstupio je korak unazad i ocjenjivao ako je traka zaista vodoravno zalijepljena. Visila je malo u desno ali je ipak bio zadovoljan. Pčinilo mu se da na lijevoj strani selotejp ne drži najbolje. Još jednom ju je palcem pritisnuo na stijenu. Malo ga je popeglao noktom po rubovima i bio je uvjeren da je sada sve u najboljem redu.

Pored trake na stijenu su bili na različite načine pričvršćeni različiti predmeti. U sredini bila je stara kovanica iz onih vremena kada je čovječanstvo upotrebljavalo novac za plaćanje. Na njemu je bio iskovan sejač koji seja zvijezde.

Ispod je na starom istrošenom koncu visjela zečja šapica. Pomislio je da bi morao vrpcu zamijeniti. Uzdahnuo je jer je znao da će to uraditi tek kada zečja šapica bezuslovno pade na tlo. Ali onda će vjerojatno pasti i Jantara. Tamo je bila nalepljena i stara božićna razglednica. To je bila fotografija na kojoj su bile potkova, četiri-pera djetelina i prasence koje je nekada bilo ružičaste boje. Sve je bilo toliko staro da su se boje pod svjetlošću umjetnih sijalica već sasvim promijenile i oblijedele. Do nje je bio vakumskim dugmićem pričvršćen mali digitalni pokazivač fotografija. Na njemu su se nekada mijenjale slike njegove djece iz sva tri braka. Ali je već nekoliko vremena pokazivao samo crn kvadratić.

–Trebam mu mijenjati baterije!– pomislio je i opet uzdahnuo. Baterije već dugo vremena nije mogao kupiti, jer su nove mašine dobivale struju na drugačiji način.

–Možda bi ih mogao naći na buvljaku,– pomislio je. Mogao bi si priuštiti i najnoviji model ali bi onda sve izgubilo čaroliju. Ali buvljak sa nikel-kadmijum baterijama bio je udaljen nekoliko svjetlosnih godina daleko.

Iz razmišljanja probudila su ga vrata koja su se –vušš– otvorila i kroz njih je stupila 'šefica' Julija vođa lovačke eskadrile. Okrenuo se je ka njoj i rekao:

„Pogledaj što su mi poslali iz komande.“ Pokazao joj je cedulju. Tako ju je spriječio da bi salutirala ili rekla nešto u svom formalnom vojničkom pristupu. Od početka to ju je jako ljutilo. A sada ne previše jer se nekako pomirila sa svojom sudbinom.

Ovlaš je pogledala cedulju i ukočila se.

„Pa ovo je nevjerovatno!“ šapnula je.

„Jel' da?“ rekao je Sreća. „Bila je zalijepljena na posudi sa mašću za tečajevе.“

„Pa to je ...“ rekla je razljućeno.

„Nezamislivo!“ dopunio ju je Sreća. Koraknuo je do njezine fotelje i galantno je odmaknuo od stola. Malo zbunjeno ga je pogledala jer nikada nije znala kada misli ozbiljno a kada se šali.

„Hvala!“ rekla je i sjela. Baš u taj tren opet su se otvorila vrata i u komandnu sobu banuli su još tekmajstor, provijanter i heker. A koji trenutak kasnije došli su prvi oficir i ceremonijar.

„Jesmo li svi?“ pitao je Sreća.

„Jeste, svi smo!“ potvrdila je Julija

„Odlično!“ kimnuo je Sreća i svalio se u svoju kapetansku fotelju.

„Jel' ti još nešto ne valja?“ pitao je Sreća gledajući ka provijanteru. „Imaš ti sve kante na krovu?“

„Imam! Puni smo do krova. Što nam nisu dobavili, toga nemamo. A ne manjka ništa rizično. Hrane je za tri mjeseca, uz racionaciju trećeg stupnja možemo izdržati i cijelu godinu!“

„Posada?“ pitao je Sreća.

Ceremonijar je odgovorio:

„Od 54 člana posade opravdano manjkaju trojica. Potporučnik Andrej Brodnik je sa svojim lovcom Jan06 na popravci. Također je bojni čamac Astropa na popravci u Amberu. Radove nadgledava natporučnica Selma Yamanji. Prvi pilot lovca Jan05 je odsutan zbog smrti u kući. Ali smo dobili zamjenu. Još su trojica u brodskoj bolnici ali ništa ozbiljno. Tako posada sada broji 52 lica, bojno sposobna je 49 lica. Znači indeks bojne sposobnosti je 0,907. Inače smo u dobroj kondiciji i operativni. Androboti su praktički 100% operativni. Ima nekoliko manjih grčeva ali je sve u zoni savladljivoga. Na kratko rečeno, sve je uobičajeno!“

„Astro-karta, obavještajni podaci, gravitaciona mjerenja, magnetogrami?“ u jednom je dahu recitirao Sreća. Okrenuo se hekeru koji je kimnuo i rekao:

„Kako uvijek kaže Engelbert: nije da nije, odnosno je što je.“ Bez pitanja sa strane komandanta rekao je i tehmajstor:

„Na krovu imamo kao što je već bilo rečeno samo borbeni čamac Alcyone, Astropa je na popravci. Sa njom je na popravci još i bojni lovac Jan06. Oправка oba plovila trajat će još barem 30 dana i nema mogućnosti, da bi ih dobili prije roka. Zahtjevi za nadomjesna plovila su bili odbijeni. Svi sistemi inače su operativni i rade, oprema je u granicama normale. Možemo otploviti!“

Sreća je nevoljko udahnuo.

„Lijepo! Znam da će nam pogon sada ili malo kasnije otkazati. Znam da robote popravljamo kao po tekućoj vrpici. Znam da brodska lupina na jedvite jade još drži. A pošto se potrudili kao uvijek, mislim, da mogu i moram izreći – otplovimo!“

„Otplovimo!“ potvrdili su svi prisutni.

„U redu, ako baš tako hoćete,“ rekao je Sreća i ustao. Zakoračio do vrata na drugoj strani komandne sobe i stupio na komandni most. Nagužvali su se iza njega. Zastao je za trenutak i zatvorio oči. Onda je pogledom zaokružio po mostu da vidi jesu li svi na svojim mjestima.

Na jednoj strani sjedio je navigator na drugom oficiru komandnog mosta, ispred njega bila je

glavna pilotica Jasmin Beyonce, sa druge strane pomoćni pilot, uz njega oficirka lokatora frekvencija Samsam Leffu koju su zvali 'Sova'.

Sjeo je u svoju komandnu fotelju.

„Spretni!“ pitao je.

„Jeste, kapetan Sreća!“ potvrdili su svi.

„Pilotica, hajmo onda!“

*****

Naravno, cijeli postupak pokretanja svemirskog broda nije tako elegantan kao što je to vidjeti na filmskoj vrpici. Svemirska krstarica Jantara u blizini sunca najprije razvije solarno jedro. Pošto mu je promjer nekoliko desetak kilometara, najprije je potrebno obavijestiti svemirski vojni centar na Elektri Sekundus. To za sobom povuče cijelo brdo birokratskih budalaština i na taj način skoro preoptereti planetarni informacijski sistem. Kompjutori obrade sve trajektorije svih plovila v presječenim orbitama. Potrebno je preusmjeriti putanja nekolicine satelita, automatskih sonde i nekih drugih plovila koji su još uvijek vođeni ljudskom rukom.

Ali Jasmin Beyonce je bila iskusna pilotica. Jantarom je upravljala već deset godina i bila je treći pilot od porinuća broda. Kada je kapetan Sreća odredio isplovljavanje ona je već uradila mnogo toga. Kada je komandom odredila isplovljavanje Janatara je to potvrdila sa kratkom porukom:

„Potvrđujem naređenje: isplovljam! Razvijam solarno jedro. Sistemi su operativni i rade normalno. Status: zeleno!“

U svim su se prostorijama upalile zelene diode pokazivajući da je Jantara u pokretu i na putu u duboki svemir.

„Video prateća sonda je izbačena! Prikaz na ekranu – sada!“ javila je Jantara. Na monitorima mogli su pratiti grafički prikaz izbacivanja video sonde. Ta će sve vrijeme kružiti u orbiti iznad krstarice i snimati njezinu vanjštinu sa razdaljine nekoliko sto kilometara. Kamere namještene na vanjskoj oplati svemirske krstarice prikazivale su put rakete koja je u velikom spiralnom luka iza sebe vukla jedrovinu iz karbonskih nano cjevčica debelu samo nekoliko mikrona i razvlačila tanke oporne štapove. Na ugljičnoj osnovi bio je naparen metal koji hvata atome sunčevog vjetra. Kad je raketa napravila cijeli krug, otkočila se i jedro se je samo složilo u velik kružni sustav koji je najviše sličio na paukovu mrežu.

Cijela operacija traje dvadesetak minuta i za to vrijeme Jantara se nije makla ni za centimetar. A što se mreža više raspinjala više se sunčevog vjetra uhvatilo u solarno jedro. Ukupni pritisak sličnih atoma se polako povećavao i na nekoj točki njihova je snaga prevladala nad gravitacijskom vučom planete Amber. U taj tren počelu su polako drhtati mjerioci brzine i počeli se udaljavati od brojke nula.

Jasmin je zadovoljno klimnula glavom kada se je postupak razvijanja jedra uspješno završio.

„Šefe, na putu smo!“ rekla je veselo.

„U redu! Je li još nešto problematično?“ pitao je Sreća.

„Baš i ne! Sad moramo samo pričekati da objedrimo oko žovijalnog Zeusa, on nas baci natrag do našeg dragog sunčaca zlatnožute Elektre. Ono nas ponovo gurne do Zeusa, još jednom razvijemo jedra, ponovo oko plinovitog velikana i onda ...“ rekla je Jasmin.

„Skaćemo naglavce ... ali kamo, dragi moj Peta, veliko oko?“ pitao je Sreća i zavrtio se na fotelji u smjeru prema navigatoru na drugoj strani komandnog mosta.

„Pa ... ako su obavještajni podaci koje ste mi dostavili točni izletjet ćemo iz crvotočine negdje u blizini Bruisove zvijezde, NGC4332, ovaj, više ili manje“ rekao je crvenokosi Petar Petrović Karambeg kojeg su svi zvali Peta.

„Mislim, ovaj, da bismo mogli ali pod uslovom da zajašemo koji magnetni špaget,“ zamišljeno je rekao Vokko, oficir komandnog mosta. Njegov je bio zadatak da prati Lagrangejeve graviceste (*gravitacione ceste*) i preplitanje magnetskih silnica koje su formirale u erupcijama na Elektri. Uz određenu brzinu broda i uz pravilan položaj magnetskih silnica, koje su zvali magnetnim špagetima, omogućeno je otvaranje crvotočine kroz tkanje svemira. Svemirski brod mora u crvotočinu uploviti pod određenim uglom da je snaga spojene svemirske membrane na pravilan način gurne kroz pukotinu na drugu stranu svemira. Kod svakog skoka kroz svemir u igri je mnogo nepoznanica koje svemirski računari svare samo sa velikom teškoćom. Pa tako se više puta desi, da se brod iz crvotočine izbavi previše blizu zvijezde. I tako se nekoliko puta i desilo da je koja zvijezda progutala brod.

„Što, nema ih dovoljno?“ upitao je Sreća.

„Ne baš! U tom trenutku na vidnoj strani sunca nema ni jedne sunčane pjega. Na drugoj su samo dvije ili tri. Elektra je baš sad u niskom djelu ciklusa. Do vrhunca manjka još osam godina,“ rekao je Vokko Nolan.

„Nadajmo se da se skuha koja jača pjega kad se drugi put zanjišemo oko Zeusa,“ slegnuo je ramenima Sreća. Ustao je i rekao:

„Javite mi ako se bilo što promjeni!“

„Da, šefe,“ odgovorili su u zboru.

„Almius! Evo, prepuštam ti most,“ veselo je i nasmejano je rekao prema prvom oficiru, koji je cijelo vrijeme stajao. Nierere je kao uvijek zavrnuo očima. Nadao se da će ga Sreća posle starta broda malo otpustiti jer je iza sebe imao pet dana priprema i nije baš mnogo spavao. Zastenjao je:

„Imaj malo srca, u posljednje vrijeme skoro ništa nisam spavao.“ Sreća se opet nasmejao:

„U redu! Vokk, most je tvoj!“

„Da, šefe! Hvala, šefe!“ rekao je Nolan, oficir mosta. Sreća je obuhvatio Nierereja oko ramena i zajedno su stupili u komandnu sobu i posle na hodnik.

„He, he, opet sam te nasamario,“ rekao je Sreća veselo. „Znam, da si ovih dana radio kao mrav. I to usprkos tome da su ti oduzeli zasluženi odmor.“

„Prokleta istina,“ rekao je prvi oficir. „Nemam pojma zbog čega lutamo amo tamo po ovoj crnini. Ne znam kome to koristi. Gradimo sve veće brodove za duboki svemir. Igramo se sa Unijom Drakonis kao mačka sa mišem ...“

„Ili se Unija sa nama igra kao miš sa mačkom ...“

„Može biti!“ rekao je Almius. Slegnuo je ramenima. „Bilo kako ... ja više ne znam tko koga lovi za rep. Možda se mi sami ganjamo tamo amo po svemiru. Što će njima sve to? Između nas i njih je deset tisuća svjetlosnih godina. Svatko je na svojoj strani Orionovog kraka. Skaćemo preko Orionovog prijevoja kao kakav mišji kenguru. Trošimo snage za izgradnju sve bizarnijih bojnih krstarica. Polako mi je svega dosta.“

„Izgleda da zaista ti treba odmor,“ razumijevanjem rekao je Sreća. „Ali sve ej to politika. Sama politika. Čemu ona služi ja se ne pitam više. Čekam, da me penzioniraju. Tako samo slušam naređenja. Ako kažu da moram direktno skočiti u sredinu zvijezde skočit ću. Naravno sam, posadu i tebe moj dragu Albius prije ću iskrcati.“ Prvi oficir je zastao i blenuo u svog komandanta. Onda je rekao kao da se probudio:

„Ovaj, hm ... Ovo je moja kabina. Idem spavati. Zaista sam umoran!“

„U redu, okej, ti znaš, da te kod flipanja kroz crvotočinu trebam zdravoga i punog snage.“

*****

Okret oko Zeusa uradili su školskom rutinom. Solarno jedro dovelo ih je u blizinu gasovitog velikana. Jantara je pomoću svojih računara bez mane savila i složila jedro. Na putu dobili su

nekoliko rupa sa strane mikro asteroida. Ali one nisu bile nikakva teškoća za krdo nanobota koji su odmah popravljali pukotine. Kad će jedro ponovo upotrijebiti bit će sve rupe zašivene.

Zeus uhvatio ih je svojom snažnom gravitacionom vučom. Ali pošto je Jantarina brzina bila veoma velika, brod je zaokrenuo oko plinovite planete po hiperboličkoj putanji i time još dobio na ubrzanju. Gravitaciona praćka koju je stvorila planeta još većim brzinom bacila ih je natrag prema suncu Elektri.

Da se posada ne bi suviše raspustila Sreća je odredio generalno spremanje. Dao im je vremena do okretaja kod Elektre kad će na sunce izbaciti smeće gdje će u trenu ispariti.

*****

U trenutku kad je kljun svemirske krstarice izvirió sa druge strane Zeusa u kapetanovoj kabini zvrncuo je komunikacijski monitor. Bio je špagetar.

„Da? Što se događa?“ pitao je Sreća i dlanom udario po dugmetu za otvaranje komunikacije.

„Kapetan, mislim, da ...“

„O, vidim da si kosu obojio ružičasto. Interesantna boja, Vokko,“ veselo je rekao Sreća. Bojanje kose različitim bojama svaki ali svaki drugi dan bilo je uobičajeno na Jantari. Posada je time ubijala dosadu na putovanju. Sukladno sa bojom svoje kose nosili su odjela. Time se pridružio i kapetan. Što su se više udaljili od Ambera i admiralitete radilo su to sa još većim veseljem i sve više energično. Bilo je nekoliko iznimki, a stalno je uniformu po propisima nosila sam vođa eskadrile lovaca Julija Timušenko.

Oficira komandnog mosta je oduševljeno pogladio svoju kosu.

„Super, jel' da? Tu sam boju prošli puta našao u drogeriji U Heriklanumu. Išao sam ulicom od plaže prema tržnici i zagledam u izlogu ovu ružičastu boju. Bila je zaista kul i nešto posebno. Tako sam je spremio za ovu današnju priliku,“ počeo je oduševljeno pričati špagetar.

„A posebna prilika jeee ...?“ zategnuo je pitanje Sreća. U Vokkovim očima ispario je žar oduševljenja. Progutaó je pljuvačku i rekao:

„Oh, to ... Pjega! Na Elektri je pjega na našoj strani. Kad ćemo prohujati drugi put nastat će lijepa magnetna špageta. Ako će se razvijati kako to sada izgleda bit će velika, možda i prevelika za naše potrebe. Ako ... Možda nama neće trebati još jednom razviti jedro. Dva gravitacijska bacanja bit će potpuno dovoljno za flip. Kada dođemo do sunca moći ću točno reći koliko gigatesla će sve to mjeriti.“

„Hvala ti prijatelj moj. Uzeto na znanje. Kad ćeš imati točne proračune javi mi se. Dogovoreno?“

„Dogovoreno, šefe!“ Ekran se ugasio. A još prije nego se okrenuo opet ja zazujaó.

Na njem su zacrtalo lice Samsam Leffu:

„Šefe, važno poruka za vas.“

„U redu, preveži,“ rekao je malo nevoljko.

„U redu, šefe,“ rekla je Samsam i preklopila. Bila je razočarana pošto kapetan nije primijetio njezinu plavu kosu i živo žutu košulju sa zelenim okovratnikom. Samo je slegla ramenima.

„Kapetan Sreća. Ovdje poručnica Djetlić sa lovca Taygete Tay01,“ začulo iz zvučnika. Slike nije bilo. Samo je nešto šumilo bi greblo. Slika se za trenutak pojavila, zatreperila i ponovo iščeznula, sijevnula i onda se pojavila samo trepereća magla.

„Što za vraga,“ poluglasno je uskliknuo Sreća. Iz zvučnika se začuo nesnosan ali kratak pisak i slika je bila ponovo na monitoru.

„Se čujemo? Kapetan Sreća, Jantara, javite se!“

„Ajde, jeste, čujemo se! Što ...“

„Halo, Jantara, poručnica Irene Djetlić javlja se na dužnosti ... Ovdje lovac Tay01, Irene Djetlić.“

„Irene, čujem vas. Nadam se da me vi vidite ...“ Opet je nešto pucketalo u zvučniku i onda se je poručnici zacrtao osmijeh na licu.

„Vidim vas, kapetan Sreća. Javljam se na dužnost.“

„Koji vi to dužnost ...?“ namrštio se Sreća.

„Zar vas nisu obavijestili, da su udovoljili vašoj potražnji i poslali bojnog lovca sa nosača Taygete?“ iznenađeno je dignula obrve Irene.

„Ne! Prvi put čujem!“

„Ali kako? Mene su obavijestili, da me čekate u orbiti, da vam se pridružim. Sama sam se dobrovoljno javila umjesto vašeg bojnog lovca Jan06 koji je na popravci.“

Kapetan Sreća je slegnuo ramenima.

„Ovo će biti malo teško. Mi smo isplovili već prije dva dana i već smo prohujali momo Zeusa. Sad padamo prema Elektri, smo na prvoj trećini puta.“

„Aj,“ ustuknula je razočarano Irene. „Ne znam što je krenulo naopako. Zaista sam pošteno pritiskala na nadležne, jer je moja molba cijelo vrijeme negdje zastajala. Tako Ane znam tko nije uradio svoj posao.“ Sreća se zasmijao:

„Meni je potpuno jasno tko je bacao drva pod noge. Ali žao mi je. Neće ići. Drugi put.“ Vidio je kako suzdržava ljutnju i kako joj se u kutićima očiju naviru suze. Tad je njeno lice dobilo neku posebnu draž koja mu je išla do živoga. Znao je da sada rade njegovi muški hormoni svom snagom. Zbog njih je i bio na slabom glasu ali nije si mogao pomoći. Kad je rukom posegla, da prekine komunikaciju, kliknuo je:

„Irene, trenutak! Možda imam rješenje za problem.“

„Da?“ rekla je, a ruku je još uvijek držala na prekidaču.

„Svakako, samo malo, da se posavjetujem sa hekerom i špagetom,“ rekao je uvjerljivim glasom.

„U redu, pričekat ću!“ Spustila je ruku sa prekidača.

Sreća je otkucao broj Joseja i Vokka. Nekoliko sekundi kasnije bili su na ekranu. Onda je sve četiri povezo u jednu video-konferenciju. Irene je iznenađeno zurilo u Vokkovi ružičastu frizuru i u kapu u obliku pijetla sa velikom crvenom ružom koju je imao na glavi heker. Oko oči imao je na debelo namazanu crnu boju za trepavice. Izgledao je kao da su mu vampiri ispili svu krv. Ali sreća se nije brinuo za maškaradu podređenih oficira.

„Vokko, mislim da će ova tvoja sunčana pjega barem jednom uradila nešto korisno. Dama, koja tako lijepo izgleda na monitoru, mora biti za nekoliko sati na krovu Jantare. Sada kruži oko Ambera na standardnoj orbiti.“

Vokko je raširio oči i rekao:

„Uuu, ovo će biti teško!“

„Što ne kažeš!“ rekao je pakosno Sreća. „Jose, upotrebi tvoje moždane zavojnice. Da ti donesem kavu da je pretvoriš u nekoliko redaka programskog koda?“

„Da, šefe, što ti treba!“ spremno je rako heker.

„Ideja je sljedeća,“ rekao je Sreća. „Mlada gospođica će odjahati u pravcu sunca najvećom brzinom koje omogućuju njezine rakete na tekuće gorivo. Mislim, da mora potrošiti sve do posljednjeg decilitra. Tamo se prepusti gravitaciji i uz to će upotrijebiti solenoidne magnete za akceleraciju pomoću magnetne špagete koji će je izbaciti van sa druge strane. Mi zaoremo oko Elektre sukladno našim izračunima. Samo vas dvoje proračunajte njezinu putanju tako, da se susretnemo na istoj točki. Ako me moja zečja šapica ne vara naći ćemo se negdje iza Amerove orbite na putu prema Zeusu. Ili tome slično!“

Jose počeo je od oduševljenja rukama udarati po računarskom stolu:

„To je zadatak po mom ukusu!“ Vokko je samo otvarao i zatvarao usta. Irene još uvijek nije potpuno shvatila što joj sljeduje. Kad ju joj je sinulo, zapitala je:

„Ako promašim?“

„Ništa, onda ostajete kod kuće,“ rekao je Sreća. „Federacijska vojska nikada nikoga ...“
Potom je sva trojica muškaraca u zboru zaključila:

„... ne ostavlja na cjedilu!“

Vokko je posle rekao:

„Šefe, daj mi malo vremena, da obavim mjerenja!“

„Dajem ti najviše jedan sat,“ rekao je Sreća. A u međuvremenu već je Jose bjesomučno udarao po računarskoj tastaturi i nekoliko sekundi kasnije izjavio:

„Može on još to protegnuti za pola sata. Onda meni treba još sat vremena. Ali to će biti zaista krajnje vrijeme!“

„U redu“ rekao je Sreća. Isključio je hekera i špagetara. Irene je samo njihala glavom:

„Uh kojim sam ja budalama dozvolila, da mi izračunaju trajektoriju!“

„Irene, garantiram vam, da su to najbolje budale koje Federacija Vlašića ima na raspolaganju,“ rekao je Sreća.

„Oh što bi dala da bi mogla sa vama,“ uzdahnula je Irene. Sreća ju je pogledao sa svojim najboljim plavo-očnim pogledom i rekao:

„Sigurno ćete ići sa nama. I meni je mnogo do toga, da bi bili što prije na mom brodu.“
Njezin čežnjiv pogled potpuno mu je omekšao srce i nabio adrenalin i sve hormone na maksimum. Želio ju je dobiti pa neka košta koliko hoće ili se on ne zvao kapetan Sreća.

*****

Vokko, Jose i Sreća sastali su se za dobar sat vremena na komandnom mostu. Jose je priključio svoj džepni iCom na brodski računar. Hologramski prikazivač je oživio i –plop, plop, plop– nasred prostorije prikazali su se jako predimenzionirani lovac Tay01 u orbiti Ambera te krstarica Jantara na putu prema suncu. Slika je prikazivala situaciju u realnom vremenu. Na Elektro bile su lijepo vidljive četiri sunčeve pjegice. Jose je otkučao naredbu i –bziip– prikazala su se magnetska strujanja.

„Ovako sada sve skupa izgleda,“ rekao je Jose, „ako je Vokko sve točno izmjerio ...“

„Jesam, jesam, garantiram ...“ uvrijeđeno rekao je Vokko.

„Vjerujem ti,“ rekao je Sreća. Jose je slegnuo ramenima i nastavio:

„Onda ubrzajmo model da vidimo kuda nas to vodi. Računar, ubrzaj – faktor deset.“ Preko 3D slike počele su se crtati trajektorije plovila ali se nisu nikada susrele. Jose je rekao:

„Računar, mijenjaj naklon trajektorija dok se ne susretnu u istoj točki.“ Računar je veoma brzo crtao putanja oba broda. Za nekoliko sekundi sve se zaustavilo i 3D slika je prikazivala jedio moguće rješenje. Računar je rekao:

„Postoji samo jedno rješenje. Izvodivost faktora poduhvata je od 0,51 do 0,54. Tolerancija je uzeta u obzir zbog nepredvidljivosti pojave sunčeve pjegice i njezine intenzitete. Operacije ne preporučujem.“

„Vidi ti njega, ne preporučuje operacije. Tko bi rekao!“ je podrugljivo rekao Sreća. „Kaže fifti-fifti za uspjeh. Ja mislim, da ćemo uspjeti.“

„Šefe, neće biti tako lako,“ skeptično je primijetio Vokko. Sreća na to nije ništa odgovorio samo je zamišljeno grbio čelo. Onda se okrenuo ka Joseju.

„Jesi li uzeo u obzir i jedro kod akceleracije? Ako ne upotrijebimo solarno jedro dok je ne uhvatimo, mogli bi povećati izvodivost operacije.“ Umiješao se Vokko prije nego je mogao Jose išta odgovoriti:

„Možda nam i neće trebati jedra za skok. Ako se pjega razvije i dobijemo jaku magnetnu špagetu bit će dovoljna i sunčeva gravitacija.“

„Hm, ali ... ako preokrenemo jednačine?“ rekao je Sreća. „Možda bi malo zakočili i onda dodali gas. Ajde da pogledamo kako rade naše nove Bussardove magnetske kočnice. Mislim,

da bi to bio i dobar trening za našu posadu.“

„Šefe ti si majstore,“ rekao je Jose oduševljeno. Njegovi su prsti opet zaigrali iznad tastature. Uz tipkanje davao je glasovne komande računaru:

„Računar provjeri i prikaži parametre sukladno unosom.“

Računar je opet počeo crtati i mijenjati trajektorije. One su se ponovo susrele ali ovoga puta mnogo bliže suncu, negdje u ravnini ekliptike planete Amber. Računar je rekao:

„*Realno rješenje jednačina opet je samo jedno. Izvodivost operacije je između 0,87 i 0,91. Operacija je izvodiva sa niskim rizikom.*“

„Lijepo!“ rekao je Sreća. „Jose, molim te, prenesi tehničke podatke u računar na lovca Tay01. Vokko, tebi naručujem, da i dalje pomno mjeriš tu pjegicu na suncu. Ako dođe do većih odstupanja, javi mi. Ja ću sada osobno obavijestiti poručnicu o detaljima.“

„Da, šefe, kao što kažeš,“ rekao je Vokko.

„Aha, u redu, šefe,“ klimnuo je Jose. „Još samo to. Poručnica će uz to i uštediti koju litru goriva. Na kraju bi joj trebalo ostati dovoljno za nekih petnaestak minuta. Zlu ne trebalo!“

„Hajmo, dečko, na posao!“ rekao je Sreća.

*****

„Nije da nije, odnosno je što je!“ rekao bi Engelbert. Jantara je u nevjerojatno složenom manevriranju, tokom kojega je u njoj sve ječalo i škripilo te o kome su govorili još pola godine kasnije i deset parseka daleko, uhvatila malog lovca poručnice Irene Djetlić i položila ga u svoju unutrašnjost kao malo dijete u kolijevku.

Tehnička ekipa broskog doka galamila je od veselja. Irene su izvukli iz njezinog lovca i na rami je nosili po prostoriji. Ona se veselo smijala i tobožnje se branila. Kad se na vratima pojavio kapetan Sreća u trenu su se uozbiljili i salutirali. Posljedica toga je bila, da su poručnicu spustili iz ruju i jadrnica se stropoštala na tlo.

„Slobodno!“ zaderao se Sreća. „Jebenti, prave budale ...“ Ali nije završio rečenicu, u brizi skočio je do poručnice.

„Jeste li se ozlijedili? Izvinjavam se ali očit u sam komandujući raspuštenoj bandi razbojnika koje ne zna rukovoditi se sa osobnom suprotnog spola ...“

„Ne, ne, u redu je. Samo sam se malo udarila ovdje na kuk,“ rekla je Irene, oprla se na ruke i polako se dizala. Sreća joj je pomogao. Ona se opet malo branila:

„Sve je u redu. Zaista je sve u redu!“

„Dobro!“ sa olakšanjem je rekao kapetan. U međuvremenu su se članovi tehničke ekipe šutljivo izgubili.

„Dozvolite“ je galantno ispružio ruku Sreća. Uхватила ga je ispod pastuhe i othramala prema vratima.

„Tako sam vesela da je manevar uspio. Oni, senilni u generalštabu, pristali su jedino zbog toga da me se riješe. Ako mi ne bi uspjelo moja bi karijera bila zapečaćena. I tako bi se me opet riješili. Ali mogu zahvaliti samo vama ...“

Sreća je zamahnuo rukom.

„Ne vrijedi riječ!“

U tom trenutku vrata su se –vuššš– zatvorila iza njih i ostali su sami na broskom hodniku. Sreća ju je bez riječi privukao ka sebi i poljubio. Otkrito rečeno nije se ni branila.

Posle nekoliko trenutaka se odmakla da je malo došla do daha.

„Oh, Sreća!“ je rekla.

„Znam,“ rekao je, „ali ovo je potpuno neformalno. Znaš ... pred drugima ti si poručnica i ja sam kapetan. Jel' jasno?“

Pogledala ga je tako čežnjivim pogledom, da je morao poljubac još jednom ponoviti. Sada je

morao Sreća po dah. Potom je rekao:

„E, onda pak kvrcnimo ovu limenu kutiju sa raspuštenom bandom razbojnika oko sunca u svemir!“

*****

Uradili su to. Kvrcnuli su je. Flipnula je kroz natprostor na krilima magnetskih špageta najveće sunčeve pjege koja se je ikada pojavila na Elektri. Kapetanova zečja šapica radila je odlično, još uvijek je bilo sve puno sreće oko nje.

<>